

Λυχνία

ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Ο ΜΥΛΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΙΤΑΡΙ

Γτό βιβλίο τοῦ Ἀββᾶ Κασσιανοῦ «Συνομιλίες μέ τούς Πατέρες τῆς ἐρήμου» (τ. Α', ἐκδ. «Ἐτοιμασία» 2004, σελ. 143) διαβάζουμε τά ἐξῆς θεόσοφα λόγια τοῦ Ἀββᾶ Μωϋσῆ:

«Εἶναι ἀδύνατο νά μήν ἔλθουν στό νοῦ μας διάφοροι κακοί καί μάταιοι λογισμοί. Δέν πρέπει ὅμως νά ρίζουμε ὄλο τό φταίξιμο στήν ἔφοδο τῶν λογισμῶν ἢ στά πονηρά πνεύματα, πού τούς σπέρνουν μέσα μας. Ἄν δεχθοῦμε κάτι τέτοιο, τότε καταργοῦμε τήν ἐλευθερῆ βούληση καί τόν ἐκούσιο ἀγώνα γιά τήν πνευματική προκοπή μας.

»Εἶναι στό χέρι μας νά ἐλέγχουμε τήν ποιότητα τῶν λογισμῶν μας καί νά ἀφήνουμε τήν καρδιά μας νά γεμίζει, εἴτε μέ ἅγιες σκέψεις εἴτε μέ ἁμαρτωλές. *Ὅπως στόν μύλο, ὁ μυλωνάς εἶναι ἐκεῖνος πού ἀποφασίζει ἂν θά ἀλέσει σιτάρι, βρώμη ἢ ζιζάνια, ἔτσι καί μέ τήν ψυχή μας:* Ὅσο τήν τροφοδοτοῦμε μέ τήν μελέτη τῶν Ἁγίων Γραφῶν, μέ τήν ψαλμωδία τῶν ψαλμῶν τῆς μετανοίας, μέ τόν κόπο τῆς νηστείας καί τῆς προσευχῆς, τόσο ἀναμοχλεύουμε μέσα μας τό «καθαρό σιτάρι» τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Καί μόνο αὐτό τό σιτάρι μπορεῖ νά βγάλει «ἄρτο», πού μᾶς χορταίνει ἀληθινά καί μᾶς ζωογονεῖ.

»Ἄν ὅμως μᾶς καταλάβει ἡ ὀκνηρία

καί ἡ ἀπροσεξία, καί ἂν σπαταλᾶμε τόν καιρό μας σέ ἄσκοπες φλυαρίες καί σέ ἁμαρτωλές ἐπιθυμίες, τότε θά ξεφουτρώσουν ζιζάνια, τά ὁποῖα στή συνέχεια θά ἀπλωθοῦν καταστρεπτικά γιά τήν καρδιά μας. Καί τότε, ὅπως εἶπε ὁ Κύριος, *ἐκεῖ ὅπου θά εἶναι ὁ θησαυρός τῶν ἔργων καί τῶν ἐπιδιώξεών μας, ἐκεῖ θά βρῖσκεται καί ἡ καρδιά μας* (Ματθ. 6, 21)».

* * *

Ἴσως τρομάξουμε, ἂν ἀναλογιστοῦμε πόσος χρόνος ἀπό τήν μέχρι τώρα ζωή μας πῆγε χαμένος σέ μάταιες (στήν καλύτερη περίπτωση), ἂν ὄχι σέ ἐμπαθεῖς καί ἁμαρτωλές (στήν χειρότερη) ἐνασχολήσεις, φλυαρίες, κουτσομπολιά, ρεμβασμούς καί φαντασιώσεις. Στήν πραγματικότητα πρόκειται ὄχι ἀπλῶς γιά «χαμένο» χρόνο, ἀλλά γιά χρόνο καταστροφῆς μας, πού σπαταλήθηκε γιά νά «φουντώσουν» τά ζιζάνια τῶν παθῶν, καί ἔτσι νά γεμίσουν τήν ψυχή μας μέ τήν πικρία τῆς ἁμαρτίας καί μέ τόν βόρβορο τῶν κακῶν ἐπιθυμιῶν.

Σίγουρα δέν ἦταν ἀνόητοι ἢ ὑπερβολικοί οἱ ἅγιοι (ὅπως γιά παράδειγμα ὁ ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ), πού ἔνιωθαν τήν ἀνάγκη νά «ἀλέθουν» στό μύλο τῆς καρδιάς τους ὀλόκληρη τήν Καινή Διαθήκη ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ.

Δέν εἶναι ἀνόητοι καί πολλοί σημε-

ΠΩΣ ΑΠΟΡΡΙΠΤΩ ΤΟΝ ΘΕΟ;

Η γαλλίδα συγγραφέας και φιλόσοφος Σιμόν ντε Μπובουάρ, μιά από τις κυριώτερες εκπροσώπους του κινήματος του φεμινισμού στον 20ό αιώνα, στο αυτοβιογραφικό της έργο «Πώς έγινα συγγραφέας» μεταξύ άλλων εξομολογείται:

«Πέρασα πολύ εύτυχισμένα παιδικά χρόνια. Κοινωνούσα, εξομολογιόμουν, ήμουν πολύ εύσεβης. Ήθελα να άρέσω στον καλό Θεό και να έχω μιά κατάλευκη άγνή ψυχή... Μέχρι τὰ 12-13 μου όλα κυλούσαν υπέροχα γιά μένα. Τὰ πράγματα χάλασαν λίγο όταν μπήκα στην έφηβεία. Ήγίνα άτακτη, ανάποδη και χοντροκέφαλη - είχα άποκτήσει κακές συνήθειες και τρωγόμεν με τὰ ρούχα μου. Από την άλλη μεριά όμως, αναπτυσσόταν τὸ κριτικό μου πνεύμα και όταν ή μητέρα έλεγε «μη εκείνο, μη τὸ άλλο»..., δέν την υπάκουα ποτέ με τή θέλησή μου.

Και τελικά σ' ένα σημαντικό θέμα πήρα την άπόφαση να μην υπακούω. Ήλεγχαν με άκρα αύστηρότητα τὰ άναγνώσματά μου... Περνούσα τις διακοπές μου στη Λιμουζέν, σ' ένα ιδιόκτητο κτήμα του παππού, ...και στην έξοχή ξέμενα πάντα από άναγνώσματα. Υπήρχαν στη βιβλιοθήκη κάποιες δεμένες συλλογές... Μου υπέδειξαν τὰ κομμάτια που ήταν «για μένα», ... και μου επέτρεψαν να πάρω τὸν τόμο στο δάσος όπου κατασκηνώνα για να διαβάσω. Μιά ώραία ήμέρα άρχισα να διαβάζω τὰ κομμάτια που δέν ήταν για μένα... Και όταν έπι-

στρέψαμε στο Παρίσι, καταβρόχθισα όλη τή βιβλιοθήκη του πατέρα μου, ...ότιδήποτε έπεφτε στα χέρια μου.

Δέν είχα καθόλου τήν έντύπωση ότι έκανα κάτι κακό, δέν περνούσε καν από τὸ μυαλό μου ότι προσέβαλλα τὸ Θεό. Πρέπει να πώ ότι είχα τακτοποιήσει -με τὸν τρόπο μου- τις σχέσεις μαζί του... Ωστόσο ένα βράδυ στη Λιμουζέν έκανα μέσα μου μερικές έρωτήσεις... Είπα στον εαυτό μου: τὸ ότι δέν υπακούς, τὸ ότι λές ψέματα, είναι κι αυτά άμαρτίες. Και τότε μου έγινε μιά άποκάλυψη άπόλυτα έκθαμβωτική: **ποτέ δέν άπαρνιόμουν πράγματα που μ' εύχαριστούσαν επειδή δήτην ὁ Θεός τὰ άπαγόρευε. Ήρα δέν πίστευα πιά σ' εκείνον!**».

Έντυπωσιάζει πράγματι ή εύστοχη και ειλικρινής διαπίστωση τής συγγραφέως! Άφου έκανε αυτό που τής άρεσε, δέν είχε πλέον καμμία σχέση με τὸν Θεό.

Πόσο τὸ έχουμε συνειδητοποιήσει αυτό οί Χριστιανοί; Έχουμε αντίληφθει ότι τὸ δικό μας θέλημα και τὸ θέλημα του Θεου μπορεί να είναι δυὸ διαφορετικά πράγματα και να μη συμπίπτουν πάντα μεταξύ τους; Γι' αυτό και ὁ άπόστο. Παύλος παρακινεί να προσπαθοῦμε συνεχώς να βρίσκουμε ποιὸ είναι τὸ αγαθὸ, εύάρεστο και τέλειο θέλημα του Θεου, πρὸς τὸ όποιο πρέπει να προσαρμόζουμε κάθε δικό μας θέλημα, ώστε να μεταμορφώνουμε και να ανακαινίζουμε τὸν εαυτό μας, κάνοντάς τον ἔτσι θυσία ζωντανή, εύάρεστη στον Θεό (Ρωμ. 12, 1-2). «Όταν δίνουμε προτεραιότητα στο δικό μας θέλημα που δέν συμπίπτει με τὸ θέλημα του Θεου, ακόμα κι αν δεχόμαστε θεωρητικά τὸν Θεό, ουσιαστικά τὸν άπορρίπτουμε. **Δέν πι-**

← **ρινοί άγωνιστές χριστιανοί, πού οί πολλές μέριμνες και ύποχρεώσεις δέν τούς έμποδίζουν να βρίσκουν χρόνο κάθε μέρα για χορταστική «δόση» μελέτης του λόγου του Θεου και προσευχής.**

Λαμπρό τέτοιο παράδειγμα άποτελεί ὁ πρώην Γραμματέας του Ήργανισμού Ήνωμένων Ήθνων (ΟΗΕ) Ντάγκ Χάμερσκειλντ (σκοτώθηκε εν ὄρα καθήκοντος σε άεροπορικό δυστύχημα τὸ 1962), ένας άνθρωπος, για τὸν όποιο ὁ Τζόν Κένεντι είπε: «Μπροστά του αϊ-

→ **σθάνομαι πολύ μικρός!**» Ένας τόσο μεγάλος λοιπόν και τόσο πολυάσχολος άνθρωπος, εύρισκε καθημερινά χρόνο (όπως μαρτυρεί τὸ ήμερολόγιό του) να μελετάει τὸν λόγο του Θεου και να προσεύχεται. Νά ρίχνει δηλαδή στον «μύλο» τής καρδιάς του «καθαρό σιτάρι».

Ής έπιτραπεί τώρα να ρωτήσουμε: Ήραγε τολμάει κανείς μας να ισχυριστει ότι είναι πιὸ πολυάσχολος από τὸν Χάμερσκειλντ;...

Άρχιμ. Β. Α.

ΞΕΡΟΥΜΕ ΤΙ ΘΕΛΟΥΜΕ;

Q Πύρρος (318-272 π.Χ.) υπήρξε βασιλιάς της Ηπείρου, έξυπνος, δραστήριος και τρομερά φιλόδοξος! Δεξί του χέρι στίς διπλωματικές υποθέσεις είχε τόν περίφημο ρήτορα Κινέα. Ο ρήτορας δέν συμφωνούσε μέ τήν έπιμονή του Πύρρου νά κατακτηθί πάση θυσία ή 'Ιταλία. Γι' αυτό και του έλεγε, προκειμένου νά άποτρέψει τό παράλογο αυτό έγχείρημα:

-Τί σκέπτεσαι νά κάμεις, βασιλιά μου, άν νικήσεις τούς Ρωμαίους;

-Θά κατακτήσω τήν Σικελία.

-Καί μετά, τί θά κάνεις;

-Θά περάσω στήν Αφρική γιά νά τήν κατακτήσω κι' αυτή.

-Καί ύστερα;

-Ύστερα θά ήσυχάσουμε, άπολαμβάνοντας τά αγαθά τής ειρήνης.

-Καί γιατί δέν αρχίζεις από τώρα νά άπολαμβάνεις τήν άνάπαυση, πού μέ τόσο αίμα προσπαθείς νά κερδίσεις;

-.....! (Απάντηση καμμία!)

Τελικά ό Πύρρος είχε άδοξο τέλος. Σκοτώθηκε στο "Αργος από ένα κεραμίδι, πού έριξε από ψηλά μία γυναίκα!

* * *

Από τότε πέρασαν 23 αιώνες. Άλλά ή νοοτροπία τών ανθρώπων δέν άλλαξε!

Έπικρατεί ό ίδιος παραλογισμός στίς επιδιώξεις μας γιά άπόκτηση και διαχείρηση επιγείων αγαθών, δηλαδή πραγμάτων μέ ήμερομηνία λήξεως.

Νά, πώς περιγράφει αυτή τήν κατάσταση ό

άπόστολος 'Ιάκωβος ό αδελφόθεος (ή μνήμη του στίς 23 'Οκτωβρίου) στήν καθολική επιστολή του:

-Από πού προέρχονται οί πόλεμοι και οί μάχες μεταξύ σας; Δέν προέρχονται από τήν επιθυμία τών ήδονών (δηλ. τά πάθη σας) πού διεξάγουν πόλεμο στά μέλη σας (ψυχής και σώματος); Έπιθυμείτε κάτι και δέν τό έχετε. Γιά νά τό άποκτήσετε, φονεύετε και ζηλεύετε· και όμως δέν μπορείτε νά τό έπιτύχετε. Μάχεσθε και πολεμάτε και δέν άποκτάτε αυτό πού επιδιώκετε, γιατί δέν τό ζητάτε από τόν Θεό. Ζητάτε κάτι και δέν τό παίρνετε, γιατί τό ζητάτε μέ κακό σκοπό, γιά νά τό κατασπαταλήσετε στήν ικανοποίηση τών παθών σας ('Ιακ. 4, 1-3).

Πραγματικά, οί άνθρωποι είναι πάντοτε οί ίδιοι! Καί ό μέν Πύρρος έχει τό ελαφρυντικό ότι έζησε τριακόσια χρόνια πρό Χριστού. Έμεις, όμως, πού συμπεριφερόμαστε μέ άνάλογο τρόπο, όπως τόσο άνάγλυφα τόν περιγράφει ό άπόστολος, τί άπολογία θά δώσουμε στόν Χριστό;

Είναι καιρός, λοιπόν, νά ξυπνήσουμε από τόν ύπνο τής άμαρτίας και νά αναλάβουμε δράση, πράγμα πού σημαίνει:

- Έχοντας ως όδηγό μας τίς έντολές του Κυρίου, έρευνούμε τήν συνειδησή μας γιά άνακάλυψη και άποκάλυψη τών παθών μας.
- Στή συνέχεια μέ έργαλειό τήν μετάνοια και τήν έξομολόγηση διορθώνουμε τίς «παράλογες» χρόνιες άμαρτωλές μας συνήθειες. Σ' αυτήν τήν διαδικασία, καταλυτικό ρόλο παίζει ό ιερέας-πνευματικός πατέρας, ό όποιος σάν άλλος «ρήτορας Κινέας» μάς συμβουλεύει διαρκώς. Καί μάς δείχνει συνεχώς τό πρόσωπο του Χριστού, ώστε νά μήν παρασυρόμαστε από τήν δελεαστική έλξη τής άμαρτίας.

Αρχιμ. Ν. Κ.

στεύουμε πιά σ' αυτόν. Δέν ρυθμίζει 'Εκείνος τή ζωή μας. Είναι ένας ξένος γιά μάς. Θεός μας είναι ό έαυτός μας μέ όσα του άρέσουν και τόν έξυμνούν.

Αυτή τήν **αυτοθέωση** πώθησε μάταια ό 'Αδάμ, άπορρίπτοντας τόν δρόμο πού του υπέδειξε ό Θεός. Γι' αυτό και ό νέος 'Αδάμ, ό Χριστός, απέφυγε συστηματικά τό ίδιο λάθος. Δέν ζήτησε τίποτε δικό του, αλλά «*έαυτόν έκένωσε*» (Φιλ. 2, 7), γιά νά γίνει άπόλυτα υπάκουος στόν Θεό-Πατέρα. Γι' αυτό και κάθε Χριστιανός πού

σκέπεται μέ «*νούν Χριστού*» (Α' Κορ. 2, 16) και δέν θέλει διαζύγιο άπ' τόν Θεό, προσπαθεί νά υποτάξει έντελώς τό δικό του θέλημα στό θέλημα του Θεού. Νά πεθάνει γιά τόν κόσμο. Νά ζήσει γιά τόν Θεό.

Πώς θά τό πετύχουμε αυτό, άν δέν άπαρηγοούμε εκούσια τόν έαυτό μας, κάθε τι πού θέλουμε; Κι άν δέν γίνει αυτό, πώς θά ακολουθήσουμε τόν Χριστό; (Μάρκ. 8, 34).

Πρωτ. Δ. Μ.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΣ ΚΑΙ ΤΣΟΥΒΑΛΙ

Γενναίος άμαξάς, καθώς όδηγοσε τήν άμαξά του, βλέπει, δίπλα του στον δρόμο, έναν άνθρωπο νά μεταφέρει στους ώμους του ένα τεράστιο τσουβάλι μέ πατάτες. Βλέποντάς τον σέ αυτή τήν κατάσταση, καταϊδρωμένο από τό βάρος πού κουβαλούσε, τόν συμπόνεσε. Γυρίζει καί του λέει:

-Πού πής; Μή ταλαιπωρείσαι έτσι.
"Έλα, ανέβα στήν άμαξα.

Άφου ανέβηκε επάνω στήν άμαξα συνέχιζε νά κρατάει τό τσουβάλι επάνω του. Μέ τήν διαφορά, ότι τώρα τό είχε κατέβασει από τόν ώμο καί τό έβαλε στά γόνατά του, κρατώντας το στήν άγκαλιά του.

Ό όδηγός, γεμάτος άπορία, τόν ρωτάει:

-Γιατί δέν τό βάζεις κάτω νά μήν κουράζεσαι;

Καί εκείνος του άπαντάει:

-Δέν θέλω νά σέ κουράζω περισσότερο. Εύχαριστώ γιά τό καλό πού μου έκανες καί δέν περπατάω μέ τό τσουβάλι στον ώμο! Αυτό μου είναι άρκετό! Μή σέ κουράζω κι άλλο.

Του ήρθαν γέλια του ανθρώπου. Μή τόν κουράζει κι άλλο! Λές καί ή άμαξα θά είχε περισσότερο βάρος άν εκείνος δέν κρατούσε τό τσουβάλι στά πόδια του, αλλά τό άφηνε κάτω, στό πάτωμα!

"Όλοι είμαστε όδοιπόροι. Άλλά στον δρόμο τής ζωής. Καί όλοι μας περπατάμε κουβαλώντας πάνω μας ένα τσουβάλι. Τί τσουβάλι; "Όχι βέβαια μέ πατάτες! Άλλά μέ προβλήματα, ταλαιπωρίες, πάθη, μίση, κακίες... Πού μας ταλαιπωρούν! Πνευματικό βάρος άσήκωτο!

Καί νά, δίπλα μας περπατάει ό Χριστός καί μας λέει:

«Δεύτε πρός με πάντες οί κοπιώντες καί πεφορτισμένοι, καγώ αναπαύσω ύμās» (Ματθ. 11,28). Έλάτε κοντά μου, οί κουρασμένοι καί φορτωμένοι καί εγώ θά σās ξεκουράσω. Άνεβείτε στήν άμαξά μου πού λέγεται ζωή κατά τίς συμβουλές μου, γιά νά έχετε κουράγιο καί νά φτάσετε στον τελικό προορισμό σας, τήν βασιλεία των ουρανών, ψυχικά ξεκούραστοι καί

μέ ασφάλεια.

* * *

Στίς 26 Όκτωβρίου ή Έκκλησία μας προτείνει έναν όδοιπόρο - υπόδειγμα. "Έναν άνθρωπο ό όποιος είχε άνεβεί καί αυτός επάνω στήν άμαξα του Χριστού, αλλά τό τσουβάλι μέ τίς «πατάτες» τό είχε αποθέσει όχι στά γόνατά του, αλλά μπροστά στά πόδια του Χριστού!

Ό όδοιπόρος αυτός, πού είναι ό άγιος Δημήτριος, πρώτα - πρώτα τακτοποίησε τό «τσουβάλι» των άμαρτιών του, ζώντας μιά ζωή γεμάτη άρετές, άποτέλεσμα του κόπου του γιά τήν διόρθωση τής ψυχής του. "Έτσι, όταν του φόρτωσαν καί τό «τσουβάλι» τής άρνησης τής πίστης στό Χριστό, τό ξεφόρτωσε μπροστά στά πόδια του όδηγού τής άμαξας τής ζωής του: τόν Χριστό.

Η έμπιστοσύνη του στό Χριστό ήταν τόση άπόλυτη, ώστε θέλησε νά Του μοιάσει άκόμη καί στον τρόπο του θανάτου Του. "Έτσι, όταν μπήκαν στήν φυλακή οί στρατιώτες γιά νά τόν έκτελέσουν, ό άγιος Δημήτριος σήκωσε τό χέρι του καί έδειξε τό σημείο στό όποίο λόγχισαν τόν Χριστό (πλευρά), προτρέποντάς τους νά τρυπήσουν καί τόν ίδιο στό ίδιο άκριβώς σημείο.

* * *

Έμεις, τί κάνουμε μέ τό δικό μας βαρύ «τσουβάλι», τά πάθη μας καί τίς άμαρτίες μας; Τό κρατάμε στήν άγκαλιά μας ή τό έναποθέτουμε (διά τής μετανοίας) στά πόδια του Χριστού;

Άρχιμ. Α. Μ.

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαίον Περιοδικόν

1. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Έκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Χρυσόστομος

Υπεύθ.: Άρχιμ. Νίκων Κουτσιδής*

Τηλ. 26820 51161* Κωδικός 091984

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2014 * Άρ. Φύλλου 375* "Έτος ΛΔ'

Διανέμεται δωρεάν * Εισφορές δεκτές

Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Τηλ. 2397 023 313 Άσπροβάλτα Θεσ/νίκης

